

at forklare mig tydeligere, naar det Tilfælde skulde indtræde, at Fællesudgifterne ikke kunde dækkes af Fællesindtægterne, og et Tilskud blev nødvendigt, er det Tanken i Endringsforslaget under Nr. 3, at Regjeringen for dette Tilskuds Vedkommende vilde i § 4 af Beslutningen af 29de August 1855 have tilstrækkelig Bemyndigelse til, i Overensstemmelse med Grundloven af 18de November 1863 § 55 at tage de 79,61 pCt., hvorimod der vilde mangle Bevilling for Resten, nemlig for den Andeel, der fingeres at ville falde paa Slesvig. Det vil sees, at dette Endringsforslag forsaavidt er overmaade velvilligt ligeoverfor Regjeringen, som det gaaer ud paa, at ogsaa Tilskuddet for Slesvig kan optages i den Anmærkning, man foreslaaer til § 6, men paa den anden Side er det umiskjendeligt, at der, for at gjøre enhver Bevilling af Rigsraadet gyldig, igjennem dette Endringsforslag fastholdes en Ret til en Medbeslutning af Rigsdagen, forsaavidt der maatte behøves et Tilskud ud over det, Fællesindtægterne kunne dække. — Endelig er det mindste Mindretal i Udvalget enigt om, at det neppe vil være til nogen Nytte, ja ikke engang gavnligt, paa dette Sted, igjennem Finantsloven, og paa denne Tid, at fremkalde endog kun en deelviis Afgjørelse af Forfatningsstriden; det anseer det ikke for tilraadeligt at fremkalde Conflict, der neppe ville kunne udeblive, før det maatte vise sig at være absolut uundgaaeligt. Til dette Mindretal hører jeg personlig, hvorfor jeg maa tilraade, at den sidste Deel af § 6 udgaaer. Skulde det ikke være lykkedes mig udtømmende og skarpt at angive de andre ærede Forslagsstilleres Tanker, tør jeg vente, at de, der vilde føre Ordet for dem, vilde udtale sig nærmere derom.

Sfærrning: Hvad den ærede Ordfører har sagt, har givet en meget klar og almindelig Fremstilling af Meningen med de forskjellige Endringsforslag og derimellem ogsaa af det principale, som egentlig er det, hvortil jeg slutter mig. I det jeg gjør det, skal jeg strax møde den Bemærkning, som den ærede Ordfører gjorde, at han ikke holdt det for rigtig her at fremkalde den Conflict, det Sammenstød imellem den tilstedeværende Bevillings-

myndighed i Rigsdagen og Noget, der er tilstede, og som kalder sig Rigsraad. Deri troer jeg, han har Ret, idet det, saavidt jeg kan skjønne, er en Forpligtelse for Rigsdagen at gjøre dette; forsømme vi det, vil man bagefter sige, at i denne Forsømmelse ligger Grunden til, at Rigsdagen ikke kommer til at indtage det berettigede Standpunkt, som den skulde have i Kongeriget Danmark, og man vilde da med Rette kunne gjøre os Bebrejdelser i saa Henseende. Fællesforfatningslovens § 19 forudsæer, at det Dieblik kan komme, hvor der opstaaer en Tvist mellem Landsdelenes Forsamlinger og Rigsraadet eller Repræsentationen for den samlede Stat, netop om hvad der skal være fælles og særligt. Den anden Deel af § 19 siger nemlig: „Opstaaer der Tvist mellem Rigsraadet og en Landsdeels Repræsentation om, hvorvidt et Anliggende er fælles eller særligt, skal Sagen o. s. v.“ Her er altsaa i denne Paragraph forudsat Muligheden af en saadan Tvist, og efter min Mening indeholder den for Rigsdagen i dette Dieblik det Paalæg at reise denne Tvist for derved at hævde sin i Rigets Interesse forpligtede Stilling. For Rigets Interesse kan det nemlig i Bevillingsfager ikke være heldbringende, at der bestaaer to Bevillingsmyndigheder; det kan saa lidt være det, at Ministeriet selv gjennem sin Præsidents Mund har erklæret det for saa usornuftigt, at han haabede, at intet Menneſte i Landet vilde tiltroe Regjeringen en saa stor Usornuft. Man kan maastee sige, at denne Tilstand kun skal være kortvarigt og at dette netop er Hensigten. Dertil siger jeg, at derover kan intet Menneſte raade. Forholdet kan vare saa længe, og Tvisten kan blive saa nødvendig og indgribende, at det kan vise sig, at det hele Forfatningsliv derved vil blive saa besværligt for Regjeringen og Landet og for dettes hele Stilling til den omgivende Verden, at denne Tilstand maa komme til at høre op eller ved gjennemgribende Forholdsregler at forandres til noget ganske Andet, end det nu er, til Noget, som det gjerne kan være, at den langt overveiende Deel af Landets Befolkning ønsker, og som man, i det Mindste at dømme efter de Udtalelser, der komme til os, maa troe, at den anseer for et vigtigt Formaal.